

fyssif Umulighed for at anvende andre Straffe. Derfor holdt jeg og holder jeg vedblivende paa, at man ikke skal anvende disse Legemsstraffe, undtagen naar man ikke kan anvende de andre Straffe, og det er Tilfældet ombord i Flaaden, dels paa Grund af Fartøiernes Bestaaffenhed dels paa Grund af Klimatforhold, hvor det vilde være inhumant at sætte Folk i Arrest, og det er Tilfælde ved Hæren under visse særegne Forhold. Deri var man ikke alene enig med mig, at man burde have en saadan intensiv kortvarig Straf, men man gik endogsaa videre fra mine Modstanderes Side haade i dette og i det andet Thing. Man vilde haade den som ordinær Straffemaade. Naar jeg nu taar tager Loven for mig, ser jeg, at Straffen i Bøie er kommen med som ordinært Straffemiddel i Flaaden og i Hæren, og at dette Straffemiddel ogsaa kan anvendes som arbitrær Straf. For Flaadens Vedkommende er det givet, at Bøiestrafen er en Straf, som maaste vanskelig kan undværes, og der har jo en længere Tids Erfaring vist, at man kan være tilfreds med den. I det mindste gaa jo Udtalelserne fra Officererne i denne Retning. Men nu for Hærens Vedkommende? Med Hensyn til den tillader jeg mig dog at stille det Spørgsmaal, om man virkelig med Sandhed kan sige, at man har faaet en kortvarig intensiv Straf ved at indføre Bøiestrafen. Er ikke Bøiestrafen — jeg vil ikke omtale den staaende Arrest, som ogsaa jeg i sin Tid har havt megen Betænkelighed ved at sluite mig til — en ganske anderledes kortvarig intensiv Straf end Straf i Bøien? Bøiestraffens Anvendelse tæller man efter Timer, medens Bøiestrafen tæller efter Dage. Og tror man virkelig, at Bøiestrafen, anvendt paa disse Folk, som gjentagne Gange blive straffede, har noget særdeles Afstrækkende ved sig? Den letsindige Soldat, som gjentagne Gange gjør sig skyldig i Lovovertrædelser, der mange Gange ikke ere af nogen videre graverende Natur, som bliver dømt i Bøien og sidder der 5 Dage eller 10 Dage, befinder sig maaste overordentlig vel, naar han tænker paa, at han muligvis under Vintertjenesten skal passe 4 eller 5 Heste, røre dem, gjøre sin Staldtjeneste og sine Bagter; hen sover sin Lour væk i Arresten og kommer virkelig ikke forbedret ud deraf. Jeg kan ikke negte, at det i høi Grad har undret mig, at man har søgt sig saa tilfredsstillt ved den Straf, at man kunde sige: Nu er der ingen Betænkelighed ved at tage imod Loven. I nær Forbindelse med Paragrafen om Strafarterne staa § 32 saavel i det tidligere Regjeringsforslag som i det her foreliggende Forslag. Disse Paragraffer ere allerede gjorte til Gjenstand for Omtale af begge de værende Ministre. Det synes ikke, at den Affattelse, som Paragrafen har faaet i det fore-

liggende Udkast, har tiltalt dem i nogen meget høi Grad, og efter de fra dem fremkomne Uttringer maa jeg antage, at Paragrafen, saaledes som den var i Regjeringsforslaget af 1876, heller ikke tiltalte dem. De havde tænkt sig en anden Affattelse af denne Paragraf, og det er meget muligt, at den antydede Affattelse kan være hensigtsmæssigere og bedre end den i Lovforslaget af 1876. Det skal jeg ikke udtale mig nærmere om, men derimod maa jeg udtale mig ganske bestemt mod Paragrafen, saaledes som den staa i det her foreliggende Lovforslag. Dersom jeg ikke husker feil fra dengang, da jeg læste Forhandlingerne i det andet Thing igjennem, har Ordføreren for Udvalget der udtalt, at der mulig fra Marinens Side var adskillige Betænkeligheder ved denne Lov, man savnede maaste enkelte Bestemmelser deri, som kunde være ønskelige, man savnede, hvad han kaldte en Duft af Svand. Nu skal man ganske vist ikke kunne sige, at der er Spor af Svand i denne § 32; jeg tror snarere, at man kan sige, at der er en Ladegaardsduft ved den, og det har ogsaa fundet sit Udtryk ved et Forslag, som er fremsat i Udvalget om en anden Affattelse af Paragrafen, hvorefter de kommunale Evtangsarbejdsanstalter — der findes andre end Ladegaarden — skulde lykfsaliggjøres med disse Fyre. Jeg kan ikke slutte mig til, hvad der er udtalt af den værende 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Carstensen), at Udgiften til at komme paa Ladegaarden skulde virke saa afftrækkende, som hans Erfaring viser, at den har virket ombord i Skibe. At den skulde vise sig saa afftrækkende i Land, tror jeg ikke. Men i hvert Fald, dette Forslag foreligger jo ikke her, og jeg skal altsaa holde mig til det, som findes i Lovforslagets § 32. Meningen dermed er jo at fjerne disse Individier fra Afdelingerne saasnart som muligt og blive af med dem; de ere kun til Ulempe og Besvær og til Skade for de øvrige agtværdige Folk i Afdelingerne. Nu tror jeg, man har nogen Ret, naar man under Forhandlingerne i det andet Thing gjentagne Gange har betegnet disse Folk som „Vagabonder“; en stor Del kan med Rette fortjene dette Navn, men der er mange letsindige Mennefter, som gjentagne Gange ved smaa Overtrædelser af den militære Tjenesteorden udsætte sig for alvorlig Straf, og dem er man ikke berettiget til at betegne netop med dette Navn. Naar man nu vil se paa Paragrafen, som den foreligger, tror jeg med den korte Tjenestetid, der nu er ved Hæren, ikke at det, man har tilsigtet, vil naas. Paragrafens 1ste Stykke lyder saaledes: „Har en menig Krigsmand under sin første samlede Tjenestetid været straffet mindst 5 Gange med Fængsel, svarende til 60 Dages Bagtarrest, og deraf mindst 1 Gang ved Krigsretsdom paa For-